

Margrethe Vestager (RV):

Nej.

Kl. 13:55

Kl. 13:55

Formanden:

Hr. Søren Krarup for yderligere en sidste kort bemærkning.

Kl. 13:55

Søren Krarup (DF):

Det var et kort svar, men det var ikke noget uddybende, endsige fyldestgørende svar.

Jeg vil så godt nævne, at fru Margrethe Vestager i sit svar til hr. Hans Kristian Skibby sagde, at demokrati findes på mange forskellige måder.

Dertil vil jeg så svare nej, for der er en ting, der er aldeles afgørende i forbindelse med demokrati, og det er demos på græsk – det betyder på dansk folket – og det er, må man dog sige, demokratiets grundlag. Og når man indfører det, man kalder demokrati, ved at tilsidesætte folket, så er det ikke demokrati – man kunne kalde det demokatur, hvis man ville – det er i hvert fald at misbruge folket til at fremme politiske hensyn. Når vi så samtidig ser, at det er politiske hensyn, der betyder, at befolkningen og folket overhovedet ingen indflydelse har på deres egen situation – og her taler jeg om Metockdommen, der jo er så afslørende for hele EU-holdningen – må jeg så sige, at man simpelt hen fratager dette folk muligheden for at bestemme sin egen politik.

Vil fru Margrethe Vestager så ikke give mig ret i, at det i hvert tilfælde er en udemokratisk form for statsopbygning, der finder sted i EU?

Kl. 13:56

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 13:56

Margrethe Vestager (RV):

Nej.

Kl. 13:56

Formanden:

Hermed sluttede det. Tak til fru Margrethe Vestager som ordfører. Den næste ordfører er hr. Morten Messerschmidt som ordfører for forespørgerne til F 12.

Kl. 13:56

(Ordfører for forespørgerne)

Morten Messerschmidt (DF):

Tak, formand. Det er jo i virkeligheden et interessant eksempel på, hvordan man i Det Radikale Venstre og måske i virkeligheden blandt EU-tilhængerne generelt ser verden. På spørgsmål, der kræver en smule refleksion, kan man svare

ja og nej: På spørgsmålet om, hvorvidt euroen er til fordel for dansk økonomi, kan man svare meget klart ja; på spørgsmålet om suverænitetsafgivelse kan man svare meget klart nej. Det må jo i virkeligheden være befriende at leve i en verden, hvor alting er så sort og hvidt. Kommer det fra EU, er det ja og amen, det er godt, kommer det fra Folketinget, må man hellere være mistroisk over for det og sige nej. Men sådan er virkelighedens verden altså ikke.

Virkelighedens verden er, at euroen nok har eksisteret i snart 7 år, sådan i fysisk form, men i den periode har vist sig fra sin svage side. I den finanskriser, som vi i øjeblikket befinder os i, har man jo i eurolandene måttet gennemføre historisk store redningsplaner – nærmest kun overgået af Marshallhjælpen efter anden verdenskrig – for at sikre økonomierne. Man har været nødt til at lave store investeringsplaner, på trods af at disse lande altså er med i det, der skulle være den store redning, nemlig euroen.

Internt i euroen kan vi jo se alle de ulemper, alle de manglende resultater, som præger de lande, der er gået med. De lande i EU-samarbejdet, som virkelig har en sund økonomi, som har en høj økonomisk vækst, som har en lav arbejdsløshed, en lav inflation, alle de ting, der er kendetegnende for en god økonomi, er sjovt nok Storbritannien, Sverige og Danmark, der er kendetegnet ved at have deres egen valuta, hvorimod recessionen er dominerende i eurozonen, arbejdsløsheden er enormt højt, inflationen er høj, men værst af alt er, at det ikke er den samme situation i alle landene. Værst af alt er, at der i nogle lande er høj inflation med lav arbejdsløshed, i andre lande er der høj arbejdsløshed med lav inflation. Hvordan skal de lande nogen sinde kunne løse deres problemer, når de ved at sige ja til euroen har smidt værktøjerne til at løse dem over bord, det vil sige, når deres politikere har sagt ja til euroen? For de eneste steder, der er blevet holdt folkeafstemning, er i Danmark og Sverige, og der er det sjovt nok hver gang blevet et nej.

At gå med i euroen, fordi dansk økonomi ser fornuftig ud nu, svarer til at køre ud ad en landevej i sin bil og sige: Det ser pænt ud, vejret er flot, der er ikke nogen forhindringer forude, så vi smider rattet ud af vinduet, med henblik på at der nok heller ikke i fremtiden vil komme nogen forhindringer. Men det kan jo godt være, at der hen ad vejen kommer et sving eller noget andet, man skal dreje uden om, og sådan er det også i valutapolitik. Det kan godt være, der på et tids-